

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 719

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 21 august 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 230 din 19 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–5
Decizia nr. 232 din 19 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	6–10
Decizia nr. 449 din 28 iunie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 299 alin. (2) din Codul penal	11–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
936. — Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea Metodologiei privind ocuparea prin redistribuire a locurilor/posturilor rămase libere la concursul de rezidențiat	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 230**

din 19 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Erica Erlich în Dosarul nr. 26.652/3/2015** al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 984D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate, în care, în esență, apreciază că este neîntemeiată.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.197D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportate la cele ale art. 34 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Călin Victor Mateescu, Neculai Viorel Chetreanu, Horia-Teodor-Călin Mateescu și Valeriu-Mihai-Ion Rădulescu în Dosarul nr. 22.474/3/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

5. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate, în care, în esență, apreciază că aceasta este, în principal, devenită inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată.

7. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării celor două dosare. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare. Deliberând, Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea Dosarului nr. 1.197D/2016 la Dosarul nr. 984D/2016, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra textelor de lege criticate în cauza de față, constatând constituționalitatea acestora prin prisma unor susțineri similare. Solicită menținerea jurisprudenței existente, apreciind că nu se impune reconsiderarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 4 mai 2016 și Sentința civilă nr. 1.363 din 13 noiembrie 2015, pronunțate în Dosarul nr. 26.652/3/2015**, respectiv în Dosarul nr. 22.474/3/2015, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, respectiv a prevederilor art. 34 din aceeași lege**, excepție ridicată de Erica Erlich și, respectiv, Călin Victor Mateescu, Neculai Viorel Chetreanu, Horia-Teodor-Călin Mateescu și Valeriu-Mihai-Ion Rădulescu, în cauze având ca obiect obligarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea unor decizii de compensare prin puncte pentru imobile preluate în mod abuziv de statul român în perioada regimului comunist.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în Dosarul nr. 984D/2016, în esență, că termenul de 60 de luni instituit de legiuitor îngrădește accesul liber la justiție, prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2013 permițând instanțelor de judecată ca, indiferent de etapa de soluționare a dosarelor administrative și de stadiul în care se află acestea, să respingă ca premature cererile de chemare în judecată având ca obiect obligarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea deciziei de compensare prin puncte, ceea ce echivalează cu o interdicție temporară a exercițiului dreptului de acces liber la justiție. De asemenea, autoarea excepției arată că textele de lege criticate nu conțin nicio sancțiune în cazul în care cererea nu este soluționată într-un termen rezonabil, nici după termenul de 60 de luni neexistând speranța că va obține măsurile compensatorii ce i se cuvin. Totodată, textul dă posibilitatea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a alege în mod cu totul abuziv dosarele pe care aceasta înțelege să le soluționeze. Prin faptul că legiuitorul nu a prevăzut în mod expres un termen de soluționare în interiorul celor 60 de luni pentru situația dosarelor care au hotărâri judecătorești prin care a fost soluționat fondul notificării și prin faptul că nu a fost stabilit numărul concret de dosare administrative care trebuie soluționate anual de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor se încalcă efectele obligatorii ale actului juridic și ordinea statului de drept, obstrucționându-se buna funcționare a justiției. Mai arată că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât un organ al administrației publice nu se poate substitui autorității judecătorești, încalcând dispozițiile unei hotărâri judecătorești irevocabile. În cazul în care dosarul administrativ a fost analizat pe fond definitiv/irevocabil în ceea ce privește calitatea, dreptul și întinderea acestuia, nu mai poate parcurge din nou aceeași procedură raportat la termenul de 60 de luni prevăzut de art. 34 din Legea nr. 165/2013. Susține că se încalcă dreptul de proprietate privată, întrucât hotărârile judecătorești definitive prin care s-a exercitat controlul judecătorec au generat un drept de creanță asupra statului, dând naștere în patrimoniul persoanei îndreptățite la despăgubiri

la un „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

11. Autorii excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 1.197D/2016 susțin, în esență, că textele de lege criticate încalcă principiul neretroactivității legii, în măsura în care pot fi aplicate și cauzelor în care instanțele de judecată exercitaseră deja, la data intrării în vigoare a legii, controlul de legalitate asupra deciziilor emise de organele administrației publice, în mod definitiv și irevocabil. În acest sens, arată că, într-o astfel de situație, deși o instanță a stabilit deja prin hotărâre irevocabilă dreptul părții la restituirea în natură a imobilului sau, după caz, la despăgubiri, se creează posibilitatea ca aceste dispoziții legale să se aplice în mod retroactiv și cererilor care au fost soluționate, însă nu au fost puse în executare. În ce privește încălcarea principiului egalității în drepturi, se susține că cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 referitor la favorizarea, prin legea nouă, a uneia dintre părțile dintr-un proces în curs, sunt valabile și în cazul în care noul text de lege este aplicabil unor cauze care au fost deja soluționate definitiv, așa cum este și cauza autorilor excepției, în care, la cererea prefectului, decizia luată de primărie a fost supusă controlului de legalitate în mod definitiv de către instanțele de judecată. Astfel, persoanele cărora li se adresează legea sunt într-o situație de inferioritate față de partea care este obligată să aplice hotărârea instanței prin care se confirmă dreptul său, întrucât aceasta din urmă dispune de mijloacele necesare să modifice termenul în care trebuie să aplice hotărârea. Se mai susține că termenul de 60 de luni impus de textul de lege criticat se adaugă unor termene deja foarte lungi pentru soluționarea notificărilor, fiind astfel încălcată cerința termenului rezonabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

12. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** nu și-au exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014.

15. **Avocatul Poporului** apreciază, în Dosarul nr. 984D/2016, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât critica vizează omisiunea legiuitorului de a prevedea în sarcina Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților obligația de a soluționa un număr concret de dosare administrative, precum și un termen de soluționare în interiorul celor 60 de luni pentru dosarele care conțin hotărâri judecătorești pentru care a fost soluționat fondul notificării. În Dosarul nr. 1.197D/2016, consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, referindu-se la jurisprudența în materie a Curții Constituționale și precizează că, în opinia sa, analizate dintr-o perspectivă mai largă, motivele invocate relevă, mai degrabă, aspecte ce țin de modul de interpretare și aplicare a normelor criticate, raportate la o eventuală situație de fapt. Or, modul de interpretare a unei legi și aplicare a unui act normativ nou asupra proceselor aflate pe rol nu pot fi decât de competența exclusivă a instanței de judecată.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actelor de sesizare, în Dosarul nr. 984D/2016, prevederile art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, iar în Dosarul nr. 1.197D/2016, prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 34 din Legea nr. 165/2013. În ce privește acest din urmă dosar, Curtea observă că autorii excepției se referă, în motivarea scrisă a acesteia, la prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 din Legea nr. 165/2013. Aceștia utilizează, însă, un raționament greșit pentru a stabili obiectul în această manieră. Astfel, este adevărat că, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, pe rolul Curții de Apel București se afla o cauză având ca obiect obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la înregistrarea dosarului ce conținea dispoziția primarului municipiului București prin care se propunea acordarea către aceștia de despăgubiri bănești pentru un teren a cărui restituire în natură nu este posibilă și la emiterea deciziei privind despăgubirile bănești convenite. Acest litigiu a fost însă soluționat, în mod definitiv, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, prin respingerea acțiunii ca devenită prematură. Prezenta excepție de neconstituționalitate a fost ridicată în cadrul unui nou proces, având un obiect similar, respectiv obligarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea unei decizii de compensare în puncte, în 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești. Ca atare, Curtea constată că, în cauza de față, incidente sunt prevederile art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013, raportul juridic în cauză vizând domeniul propriu de aplicare a Legii nr. 165/2013. Invocarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 ar fi fost utilă în primul proces, început înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, situația fiind corespunzătoare ipotezei avute în vedere prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014.

19. Față de cele arătate, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate, în ansamblul acesteia, dispozițiile art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 165/2013, care au următorul conținut normativ:

— Art. 4 teza întâi: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi (...)*”;

— Art. 34 alin. (1): „(1) *Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*

(2) *Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*

(3) *Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.*”

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 21 referitor la dreptul de acces liber la justiție și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și art. 126 alin. (1) și (2) privind

realizarea justiției. De asemenea, invocă prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse în art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și în art. 14 — *Interzicerea discriminării*, precum și în art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocolul adițional la aceeași convenție.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, din înscrisurile aflate la dosarul cauzelor, rezultă că sunt incidente dispozițiile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, care constituie temeiul legal invocat de autorii excepției, în calitate de reclamânți, pentru a solicita instanței de judecată obligarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea deciziei de compensare pentru un imobil revendicat în baza Legii nr. 10/2001, a cărui restituire nu se poate realiza în natură. Fiind vorba, în cauză, despre dosare care erau deja înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, Curtea constată că nu au legătură cu cauza dispozițiile art. 34 alin. (2) din aceeași lege, care au în vedere dosarele care vor fi fost transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a acestei legi. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 va fi respinsă ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția legăturii cu cauza impusă de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

22. Totodată, Curtea reține că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 sunt de natură să încalce egalitatea armelor, ca garanție a dreptului la un proces echitabil, în ipoteza în care se interpretează că termenele prevăzute de acestea sunt aplicabile și proceselor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a legii. Dar această situație nu se regăsește în cauza de față, ambele acțiuni introductive fiind înregistrate pe rolul instanțelor de fond corespunzătoare după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013. Ca atare, nu este aplicabilă cauza de inadmisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. De aceea, Curtea va examina constituționalitatea prevederilor art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013.

23. Cu privire la acestea, Curtea constată că au mai format obiect al controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 174 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 16 mai 2016, paragraful 19, sau Decizia nr. 574 din 31 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.026 din 27 decembrie 2017, paragrafele 21—23, instanța de contencios constituțional a reținut, referitor la susținerea potrivit căreia instituirea unui nou termen, de 5 ani, în favoarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, pentru soluționarea dosarelor de despăgubire, termen a cărui neepuizare determină respingerea ca prematur introdusă a cererii adresate instanței pentru obligarea acestei autorități la soluționarea dosarului de despăgubire, că textul de lege criticat face parte din ansamblul de reguli procedurale instituite de legiuitorul român în scopul eficientizării procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist. Prin stabilirea unui interval maxim de timp în care Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor este obligată să soluționeze dosarele de despăgubire se realizează o limitare în timp a acestei etape administrative, ceea ce reprezintă o remediere a deficienței legislației anterioare, care nu prevedea vreun termen în acest sens. În virtutea art. 20 alin. (1) din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, persoanele care se considerau îndreptățite în temeiul legilor reparatorii se

adresau instanței de contencios administrativ ca urmare a refuzului nejustificat de emitere de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a deciziei conținând titlul de despăgubire, în condițiile în care era asimilată unui refuz nejustificat de soluționare trecerea unui interval de timp apreciat de acestea în mod subiectiv ca nerezonabil, de natură a justifica un demers jurisdicțional. Așadar, omisiunea reglementării unui termen legal de soluționare a dosarelor de despăgubire crea premisele unui comportament arbitrar al autorității administrative competente și punea persoanele care se considerau îndreptățite în situația de a acționa în mod aleatoriu, valorificând o cale nespecifică de acțiune, la care recurgeau ca urmare a lipsei de certitudine în ce privește soluționarea de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a dosarelor de despăgubire. Ca atare, instituirea, prin textul de lege criticat în cauza de față, a unui interval maxim de timp în care Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor să își îndeplinească această atribuție reprezintă o concretizare a intenției legiuitorului român de clarificare a procedurii de restituire, prin conferirea unui grad de previzibilitate apt să dea expresie exigențelor dreptului la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

24. De asemenea, prin Decizia nr. 381 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 1 august 2017, paragraful 20, Curtea a reținut, în acord cu cele constatate în jurisprudența sa anterioară, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, paragraful 34, mai sus referită, că Legea nr. 165/2013 a fost adoptată în vederea îndeplinirii obligațiilor instituite în sarcina statului român de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, obligații ce au implicat modificarea mecanismului de restituire, prin implementarea unor proceduri simplificate și eficiente, precum și prin stabilirea unor termene constrângătoare pentru toate etapele administrative, dublate de un control jurisdicțional efectiv, Curtea de la Strasbourg subliniind necesitatea implementării unor măsuri de natură să urgenteze soluționarea cererilor vizând măsurile reparatorii pentru imobilele preluate abuziv de către stat.

25. Totodată, Curtea a reiterat, de exemplu, prin Decizia nr. 381 din 6 iunie 2017, paragrafele 21 și 22, cele reținute în jurisprudența sa în această materie, în sensul că reglementarea, prin Legea nr. 165/2013, a unui interval de timp fix, cert și precis determinat în care Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor să soluționeze dosarele de despăgubire este de natură să asigure un cadru legal care să confere eficiență dreptului de proprietate recunoscut persoanelor îndreptățite. În același timp, Curtea a reținut că termenele stabilite dau expresie celor statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea-pilot mai sus menționată. De asemenea, ulterior adoptării Legii nr. 165/2013, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a confirmat măsurile pentru care a optat legiuitorul român, observând că acesta a fixat termene precise pentru fiecare etapă administrativă (Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Preda și alții împotriva României*, paragraful 119). Totodată, având în vedere marja de apreciere a statului român, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat, prin aceeași hotărâre, că Legea nr. 165/2013 oferă, în principiu, un cadru accesibil și efectiv pentru soluționarea cererilor (paragraful 121) și, cu toate că termenele fixate pentru procedura administrativă, la care se pot adăuga și eventuale proceduri judiciare, pot prelungi durata de soluționare definitivă a pretențiilor, o atare situație excepțională este inerentă complexității factuale și juridice vizând restituirea proprietăților preluate abuziv, așa încât aceste termene nu pot fi considerate, în sine, ca ridicând o problemă de eficacitate a reformei și nici contrare drepturilor garantate de Convenție, în special dreptului garantat de art. 6 paragraful 1, în ceea ce privește durata rezonabilă a procedurii (paragrafele 129 și 131).

26. În ce privește criticile referitoare la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată, Curtea s-a pronunțat, de asemenea, prin mai multe decizii. De exemplu, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, paragraful 34, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 nu nesocotesc garanțiile dreptului de proprietate privată conferite prin Legea fundamentală și prin art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Astfel, Curtea a reținut că, prin Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată în Cauza *Preda și alții împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că Legea nr. 165/2013 oferă, în principiu, un cadru accesibil și efectiv pentru remediarea criticilor referitoare la atingerile aduse dreptului la respectarea bunurilor în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, rezultate în urma aplicării legilor de restituire (paragraful 129). În aceeași cauză, instanța de contencios al drepturilor omului a statuat (paragraful 128), de asemenea, că măsurile de amenajare a plății creanțelor datorate de stat în virtutea deciziilor judecătorești definitive, cum ar fi eşalonarea plății acestora, măsuri luate pentru apărarea echilibrului bugetar între cheltuielile și încasările publice, urmăreau un scop de utilitate publică și realizarea unui just echilibru între diferitele interese aflate în joc, prin respectarea mecanismului existent și prin grija pe care autoritățile au demonstrat-o în executarea acestuia.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, apreciem că, în cauza de față, își mențin valabilitatea atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele care au stat la baza acestora.

28. Referitor la criticile în legătură cu caracterul aleatoriu al ordinii de soluționare a dosarelor de despăgubire, Curtea observă că, prin Legea nr. 103/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 24 mai 2016, au fost introduse în cuprinsul art. 34 din Legea nr. 165/2013 încă două noi alineate, alin. (4) și (5), care reglementează ordinea de soluționare a dosarelor. Astfel, art. 34 alin. (4) stabilește regula potrivit căreia acestea vor fi soluționate în ordinea înregistrării lor la Secretariatul Comisiei Centrale pentru

Stabilirea Despăgubirilor, respectiv Secretariatul Comisiei Naționale, iar art. 34 alin. (5) consacră situațiile în care, prin excepție de la prevederile alin. (4), dosarele se soluționează cu prioritate. În redactarea actuală, în urma modificării operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 decembrie 2016, art. 34 alin. (5) lit. b) din Legea nr. 165/2013 stabilește că vor fi soluționate cu prioritate dosarele în care, prin hotărâri judecătorești irevocabile/definitive, instanțele de judecată s-au pronunțat cu privire la existența și întinderea dreptului, precum și la calitatea de persoană îndreptățită, astfel că susținerile autoarei excepției referitoare la această problematică au rămas lipsite de obiect, ca urmare a modificării legislative menționate.

29. Totodată, Curtea constată, referitor la criticile privind nesocotirea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, invocate în Dosarul nr. 1.197D/2016, că împrejurarea că, în speță, dispoziția primarului conținând propunerea de acordare de despăgubiri a fost supusă controlului de legalitate exercitat de prefect în baza tutelei administrative consacrate de art. 123 alin. (5) din Constituție nu conferă textelor de lege criticate caracter retroactiv. Instanța sesizată de prefect cu verificarea legalității deciziei emise de primar nu se pronunță asupra existenței dreptului, a calității de titular al acestuia a persoanei care se consideră îndreptățită și nici asupra întinderii dreptului revendicat, ci obligă autoritatea administrativă la analiza acestor aspecte cu respectarea prevederilor legale, fiind aplicabil principiul *tempus regit actum*.

30. În ce privește art. 34 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, care prevede că numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite, Curtea observă că nu sunt formulate critici explicite cu privire la acestea, astfel că excepția având acest obiect va fi respinsă ca inadmisibilă, nefiind motivată, astfel cum impun dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Erica Erlich în Dosarul nr. 26.652/3/2015** al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de Călin Victor Mateescu, Neculai Viorel Chetreanu, Horia-Teodor-Călin Mateescu și Valeriu-Mihai-Ion Rădulescu în Dosarul nr. 22.474/3/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare și constată că dispozițiile art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 232

din 19 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) și ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioan Petrișor, Traian Iancu, Nicolae Pop, Grigore Pop, Gheorghe Pop Ștefan Cadiș, Vasile Baica, Ana Tâmbuc, Viorica Petraș, Ștefan Ignat, Ioan Marta, Gavrilă Gugura, Măria Buzgar, Floarea Pop, Gligor Marta, Gheorghe Ilie Prigoană, Traian Petrișor, Ecaterina Marta, Vasile Lazăr, Vasile Pop și Pavel Buna în Dosarul nr. 20.004/3/2015 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 1.488D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției, domnul avocat Ovidiu Podaru, în calitate de apărător ales, cu delegație aflată la dosarul cauzei. Se constată lipsa părții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că partea absentă a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate, în care, în esență, apreciază că este neîntemeiată.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 116D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, excepție ridicată de Ecaterina Nemeș, Cristina Mureșan, Michael Mureșan și Nicolae Kindris în Dosarul nr. 2.495/3/2016 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

4. La apelul nominal răspunde același apărător ales, cu delegație aflată la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării celor două dosare. Reprezentantul autorilor excepției și cel al

Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare. Deliberând, Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea Dosarului nr. 116D/2017 la Dosarul nr. 1.488D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției.

7. Apărătorul autorilor excepției depune un document care cuprinde date statistice referitoare la activitatea secțiilor civile ale Tribunalului București, considerate relevante pentru soluționarea cauzei. Cu privire la excepția de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia. În ceea ce privește prevederile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 consideră că este neconstituțional prin raportare la art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, condiționat de ipoteza în care încalcă autoritatea de lucru judecat a deciziei pronunțate în cauză. Precizează că art. 41 alin. (5) face trimitere la art. 21 din aceeași lege, care, prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, a fost deja constatat ca fiind neconstituțional în măsura în care se referă la aspecte deja tranșate în mod definitiv de instanțe judecătorești. Se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dacă o oarecare autoritate poate să cenzureze sub orice aspect o hotărâre judecătorească definitivă echivalează cu a considera această autoritate o putere judecătorească, ceea ce ar încălca principiul separației puterilor în stat. Descrie o serie de situații ivite în practica judecătorească și, pornind de la această exemplificare, solicită Curții să constate neconstituționalitatea prevederilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 în măsura în care, de la speță la speță, nu se aduce atingere oricărei chestiuni de drept tranșate definitiv și intrate în autoritatea lucrului judecat. În ce privește art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 și art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 arată că legiuitorul poate să stabilească o altă procedură decât cea a contenciosului administrativ, dar numai dacă garanțiile pe care această lege le recunoaște administrațiilor sunt suficiente. De aceea, Curtea ar trebui să verifice prin comparație Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și legea specială, în speță Legea nr. 165/2013, pentru a vedea dacă situația particularilor este similară în cele două situații sau dacă se îngreunează în mod simțitor în cazul legii speciale. Evidențiază diferențele existente între situația justițiabililor creată prin prevederile Legii nr. 165/2013 față de cea care ar rezulta din cele ale Legii nr. 554/2004, diferențe de natură să împiedice accesul la justiție și la un proces echitabil. Precizează, făcând apel la date statistice, că Tribunalul București, prin secțiile sale civile, este în imposibilitate practică de a soluționa într-un termen optim toate dosarele cu care este sesizat, astfel că accesul la

justiție devine doar iluzoriu. Consideră că se încalcă și principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, existând o discriminare în ce privește tratamentul juridic între justițiabilii care au domiciliul în București și cei care domiciliază în alte localități, aceștia din urmă fiind supuși unor condiții împovărătoare sub aspectul accesului la instanța competentă.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând, în acest sens, că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, prin care s-a statuat cu privire la conformitatea textelor de lege criticate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate și în cauza de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 16 iunie 2016 și Decizia civilă nr. 899A/2016 din 22 noiembrie 2016, pronunțate în Dosarul nr. 20.004/3/2015, respectiv în Dosarul nr. 2.495/3/2016/a1, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă și Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Ioan Petrișor, Traian Iancu, Nicolae Pop, Grigore Pop, Gheorghe Pop Ștefan Cadiș, Vasile Baica, Ana Tâmbuc, Viorica Petraș, Ștefan Ignat, Ioan Marta, Gavrilă Gugura, Măria Buzgar, Floarea Pop, Gligor Marta, Gheorghe Ilie Prigoană, Traian Petrișor, Ecaterina Marta, Vasile Lazăr, Vasile Pop și Pavel Buna, respectiv de Ecaterina Nemeș, Cristina Mureșan, Michael Mureșan și Nicolae Kindris, în cauze având ca obiect, respectiv, anularea unei decizii emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor în baza Legii nr. 165/2013 și obligarea acesteia la emiterea unui titlu de despăgubire.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că textele criticate din Legea nr. 165/2013 nu ar putea stabili o procedură derogatorie de la cea reglementată prin Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care să restrângă persoanelor drepturile acordate prin această lege, deoarece s-ar încălca dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție. Prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care ar permite ca actele administrative să fie supuse unui control judiciar care să nu presupună garanțiile asigurate de contenciosul administrativ. Se arată că dispozițiile menționate sunt constituționale numai în măsura în care permit adoptarea unor proceduri paralele mai favorabile particularului în ceea ce privește posibilitatea și instrumentele oferite pentru a cere controlul judecătoresc al actelor emise de către administrație. Or, în ce privește prevederile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, care stabilesc o procedură paralelă de atacare a actelor administrative emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor sau Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, autorii excepției consideră că sunt neconstituționale, întrucât restrâng drepturile particularilor conferite prin legea contenciosului administrativ, atât în privința

termenului pus la dispoziție pentru atacarea acestui act, cât și cu privire la stabilirea instanței competente. Astfel, Legea nr. 165/2013 prevede că particularul trebuie să se adreseze în termen de 30 de zile de la comunicarea actului, pe când procedura comună a contenciosului administrativ oferă acestuia un termen de 6 luni de la data refuzului nejustificat de soluționare a plângerii sau de la data răspunsului nefavorabil, neconferind nici beneficiul procedurii prealabile reglementate de Legea nr. 554/2004. Mai mult, textul criticat din Legea nr. 165/2013 nu dă autorității publice posibilitatea de a-și revoca actul. În ce privește competența secției civile a tribunalului consideră că îl dezavantajează, de asemenea, pe particular, care nu poate beneficia de un control judiciar specializat al actului vătămător. Așadar, supunerea acestor acte administrative controlului judecătoresc exercitat de o secție a instanței care nu este specializată reprezintă o încălcare nepermisă a Constituției, care stabilește în mod expres cele două categorii de acte administrative care, în mod excepțional, nu sunt supuse controlului instanței de contencios administrativ, astfel că o normă inferioară nu poate stabili și alte excepții fără a încălca norma fundamentală.

11. În ceea ce privește prevederile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 arată că tratează diferit cererile în legătură cu care instanțele de judecată au hotărât în mod definitiv și irevocabil. În condițiile în care titularul cererii nu a fost mulțumit de soluția administrativă și a supus această soluție controlului instanței, care s-a făcut în temeiul legii în vigoare, noua lege nu poate impune reverificarea aceluiași aspecte în raport cu prevederile sale. Având în vedere că o instanță s-a pronunțat deja asupra calității de proprietar sau de moștenitor și asupra calității de persoană îndreptățită, arată că prin noua lege nu se pot verifica aspecte deja supuse inclusiv controlului instanței de judecată. De asemenea, în ceea ce privește obligația de a emite deciziile de despăgubire, autorii excepției susțin că, dacă sumele reprezentând despăgubire au fost hotărâte de către instanță în mod irevocabil după procedura impusă de legea în vigoare la momentul soluționării cererii, respectiv Legea nr. 10/2001, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor nu poate să urmeze, pentru executarea acestei obligații, procedura prevăzută de art. 21 din Legea nr. 165/2013, atât timp cât obligația sa a fost stabilită raportat la legea anterior în vigoare, iar cuantumul despăgubirii a fost stabilit prin însăși hotărârea instanței care a dispus această obligație. Prin urmare, având în vedere că aceste prevederi generează situații în care procedura instituită prin noua lege se aplică aspectelor deja soluționate pe vechea lege, apreciază că se încearcă aplicarea retroactivă a Legii nr. 165/2013.

12. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** apreciază că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în ceea ce privește instituirea competenței secției civile a tribunalului de a cenzura refuzul de emitere a deciziilor de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor într-un termen cu mult mai scurt decât cel instituit de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. De asemenea consideră că dispozițiile art. 41 din Legea nr. 165/2013 contravin principiului neretroactivității legii, în măsura în care permit aplicarea unei noi proceduri de stabilire, determinare și plată a măsurilor reparatorii în situații în care deja, în urma unor proceduri judiciare, s-au stabilit natura și întinderea acelor despăgubiri,

prin hotărâri judecătorești sau decizii/dispoziții emise în temeiul unor astfel de hotărâri.

13. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** apreciază că prevederile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale. Arată, în acest sens, că reglementarea competenței exclusive a secției civile a Tribunalului București cu privire la soluționarea cauzelor în materia restituirii, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România afectează accesul la justiție al părții, având în vedere complexitatea cauzelor și eforturile financiare pe care trebuie să le realizeze partea în vederea apărării și ocrotirii drepturilor obținute în temeiul Legii nr. 165/2013, dar și termenul rezonabil de soluționare. În ce privește celelalte texte de lege criticate, consideră că nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând, în ce privește prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, că acestea nu sustrag în mod absolut controlului judecătoresc actele administrative la care se referă, acestea fiind supuse unei alte proceduri judiciare. Cu privire la critica art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 prin raportare la dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 în ceea ce privește termenul și la instanța în/la care se atacă un act administrativ, precizează că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispoziții constituționale, iar nu compararea prevederilor mai multor texte ale legii între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Referitor la art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, menționează că are în vedere acele ipoteze în care autoritățile administrative erau obligate prin hotărâri judecătorești la executarea unor obligații de a face, respectiv la emiterea unor titluri de despăgubire, fără a fi stabilite și sumele aferente.

16. **Avocatul Poporului** opinează în sensul constituționalității textelor de lege criticate, arătând că atribuirea de competențe, prin lege, unei instanțe civile în materia soluționării litigiilor demarate în temeiul art. 35 din Legea nr. 165/2013 nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 126 alin. (6) din Constituție, întrucât acestea din urmă nu exclud posibilitatea exercitării controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe alte căi decât cea a contenciosului administrativ, ci doar garantează un asemenea control și îi delimitează sfera de aplicare. Consideră totodată că motivația pentru care excepția a fost invocată nu reprezintă o veritabilă critică de constituționalitate, autorii acesteia apreciind, de fapt, că normele aplicabile în materia restituirii dreptului de proprietate ar fi mai puțin favorabile pentru că nu instituie o procedură prealabilă ca în cazul contenciosului administrativ.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 35 alin. (1) și ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, precum și cele ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013: „(1) *Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*”;

— Art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013: „(5) *Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21.*”;

— Art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004: „*Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.*”

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii și celor ale art. 126 alin. (6) din Constituție care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat, analizând critici similare, prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală invocate și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 833 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 15 martie 2016, instanța de control constituțional a constatat că prevederile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 sunt în consonanță cu Legea fundamentală, deoarece art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție statuează că justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. În înțelesul acestei norme constituționale, legiuitorul este singurul abilitat să reglementeze, prin lege, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, fără alte restricții decât cele rezultate din celelalte prevederi ale Constituției sau din actele normative internaționale prevăzute în art. 20 din Legea fundamentală. Totodată, Curtea a reamintit că, potrivit jurisprudenței sale, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 731 din 29 octombrie

2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 22 decembrie 2015, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale.

22. Distinct de aceste considerente generale, Curtea a examinat, prin Decizia nr. 189 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 13 iunie 2016, critici similare celor formulate și în cauza de față. Astfel, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia instanța competentă să soluționeze contestațiile împotriva deciziilor emise de entitățile investite ar trebui să fie o instanță de contencios administrativ, iar nu una civilă, Curtea a observat că, prin edictarea Legii nr. 165/2013, legiuitorul român și-a propus să instituie un mecanism eficient pentru accelerarea procesului de restituire a imobilelor preluate de stat în mod abuziv în perioada regimului comunist. Soluția legislativă prevăzută de textul de lege criticat reprezintă una dintre modalitățile prin care statul român a dat expresie, sub acest aspect, recomandărilor Curții Europene a Drepturilor Omului cuprinse în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu împotriva României*, în vederea înlăturării sistemului defectuos, stagnant, generator de întâzieri considerate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului contrare dreptului la un proces echitabil, ca urmare a duratei excesive a procedurilor. Prin Legea nr. 165/2013 s-a atribuit secțiilor civile ale tribunalului competența de soluționare a contestațiilor atât împotriva deciziilor entităților deținătoare sau investite de lege cu soluționarea notificărilor, cât și ale Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor. Argumentul decisiv pentru adoptarea unei astfel de soluții legislative l-a constituit plenitudinea de jurisdicție a unei instanțe civile. În virtutea acesteia, judecătorul se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii prin compensare în puncte (paragraful 21). Așadar, Curtea Constituțională a constatat (paragraful 22) că legiuitorul român a optat pentru soluționarea contestațiilor de către o instanță civilă în detrimentul uneia administrative în scopul diminuării duratei procedurii, instanța însăși urmând să se pronunțe asupra calității de persoană îndreptățită și să stabilească tipul de despăgubire convenită și modalitatea de realizare a acesteia, în natură sau prin echivalent. În ipoteza în care ar fi fost menținută competența de soluționare a acestor contestații de către instanțele de contencios administrativ, nu s-ar fi înregistrat nicio accelerare a procesului de restituire.

23. Prin aceeași decizie, Curtea a analizat și critica similară celei formulate și în cauza de față, în sensul că ar fi nesocotite dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat. Curtea a constatat (paragraful 24) că semnificația prevederii constituționale citate este aceea de a nu permite niciunui act emis de nicio autoritate publică să fie sustras de la posibilitatea de a fi supus controlului exercitat de o instanță judecătorească independentă și imparțială a cărei activitate satisface exigențele unui proces echitabil. De asemenea, Curtea a observat că, în jurisprudența sa anterioară, reprezentată de Decizia nr. 267 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 21 iulie 2014 (paragrafele 20 și 21), Curtea a reținut că rolul esențial al prevederilor art. 126 alin. (6) din Constituție este cel de garantare a controlului judecătoresc asupra actelor administrative ale autorităților publice, indiferent de instanța

judecătorească — specializată în contencios administrativ sau de drept comun — competentă. Potrivit art. 126 alin. (6) din Constituție, elementele definitorii ale noțiunii de „contencios administrativ” sunt reprezentate de natura actului juridic ce stă la baza litigiului, care trebuie să emane de la o autoritate publică, precum și de calitatea de autoritate publică a uneia dintre părțile litigiului. Totodată, Curtea a reținut că „ideea centrală a textului constă tocmai în instituirea unei garanții distincte, suplimentare, în ceea ce privește posibilitatea cenzurării de către autoritatea judecătorească a actelor administrative ale autorităților publice, ca expresie a prevederilor art. 52 din Constituție, fără a avea relevanță dacă instanța judecătorească ce exercită respectivul control de legalitate are sau nu specializare exclusiv în contencios administrativ”.

24. Curtea a reținut totodată (paragraful 25) că trebuie avută în vedere și definiția contenciosului administrativ stabilită prin art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 554/2004, constând în activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul acestei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim. Or, în cauzele ce intră sub incidența art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, deși una dintre părți este, într-adevăr, o autoritate publică, nu se poate spune că se încadrează strict în semnificația noțiunii de contencios administrativ, întrucât litigiul este generat de o pretenție de natură civilă, constând în revendicarea unui drept de proprietate privată.

25. În ce privește art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 182 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 26 aprilie 2006, că „textul de lege criticat nu sustrage în mod absolut controlului judecătoresc actele administrative la care se referă, întrucât în mod evident actele administrative respective sunt supuse prin prevederile de lege criticate unei alte proceduri judiciare, deci controlul lor judecătoresc se realizează potrivit altei proceduri stabilite prin lege organică”.

26. De altfel, Curtea s-a pronunțat asupra unor critici identice celor formulate în cauza de față prin Decizia nr. 24 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 21 martie 2017, reiterând cele reținute în jurisprudența sa anterioară, mai sus citată.

27. De asemenea, asupra prevederilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, în sensul conformității acestora cu dispozițiile Legii fundamentale. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 715 din 9 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 13 februarie 2015, paragraful 26, Curtea a reținut că este firesc ca obligația emiterii titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 să fie executată în condițiile noii legi, aceasta fiind tocmai expresia concretă a principiului *tempus regit actum* și a principiului aplicării imediate a legii noi. Situația celor care au calitatea de beneficiar al unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care se

stabilește în sarcina autorității publice pârâte o obligație de a face, este net diferită de cea potrivit căreia printr-o sentință judecătorească a fost stabilită suma convenită cu titlu de despăgubiri, în urma evaluării efectuate în condițiile Legii nr. 247/2005. Ultima ipoteză corespunde celei reglementate distinct de legiuitor, la art. 41 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 165/2013, legea nouă aplicându-se doar în ceea ce privește modalitatea de plată a sumelor de bani anterior stabilite. În acest context, Curtea subliniază însă că instanțele de judecată investite cu soluționarea litigiilor în care a fost ridicată excepția au competența de a stabili, în fiecare caz concret, ipoteza normativă corespunzătoare situației de fapt existente în speță.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, Curtea apreciază că soluțiile și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. În subsidiar, Curtea observă că problema relevată de autorul excepției, referitoare la pretinsa încălcare a accesului liber la justiție ca urmare a numărului mare de cauze înregistrate pe rolul secțiilor civile ale Tribunalului București, vizează mai degrabă asigurarea condițiilor necesare bunei funcționări a instanțelor judecătorești. În legătură cu acest aspect, Curtea reține că exercitarea de competențe specifice în domeniu îi revine Guvernului (stabilește numărul maxim de posturi pentru instanțele judecătorești — anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2009), Consiliului Superior al Magistraturii [stabilește atât condițiile necesare pentru suplimentarea numărului de posturi pentru instanțele

judecătorești — art. 37 lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cât și modul de gestionare a promovării pe loc și valorificarea corespunzătoare a acestor procedee, atunci când nevoile justiției o cer — art. 45 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, art. 19 alin. (1) pct. 11 și 19 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 27 septembrie 2005], ministrului justiției [aprobă statele de funcții și personal pentru instanțele judecătorești, cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii — art. 135 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005], precum și președintelui de instanță [crearea de completuri specializate, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe — art. 41 alin. (1) din Legea nr. 304/2004]. Cu alte cuvinte, autoritățile publice trebuie să se manifeste activ în a asigura buna administrare a actului de justiție. De aceea, din punctul de vedere al aspectului de neconstituționalitate invocat, problema nu este una de reconfigurare a competenței teritoriale a instanțelor judecătorești, în privința cererilor prevăzute de art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, ci de asigurare a unei organizări corespunzătoare la nivelul instanței unice desemnate de către legiuitor.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 și cu unanimitate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Petrișor, Traian Iancu, Nicolae Pop, Grigore Pop, Gheorghe Pop Ștefan Cadiș, Vasile Baica, Ana Tâmbuc, Viorica Petraș, Ștefan Ignat, Ioan Marta, Gavrilă Gugura, Măria Buzgar, Floarea Pop, Gligor Marta, Gheorghe Ilie Prigoană, Traian Petrișor, Ecaterina Marta, Vasile Lazăr, Vasile Pop și Pavel Buna în Dosarul nr. 20.004/3/2015 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și de Nemeș Ecaterina, Mureșan Cristina, Mureșan Michael și Kindris Nicolae în Dosarul nr. 2.495/3/2016 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 35 alin. (1) și ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și cele ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 449

din 28 iunie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 299 alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 299 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Andrei Bogdan Bunea în Dosarul nr. 5.841/4/2016 al Curții de Apel București — Secția I penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.931 D/2017.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, prin doamna avocat Mădălina Enache din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantei autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. Se arată, pe de o parte, că excepția de neconstituționalitate invocată este admisibilă, iar, pe de altă parte, că aceasta se impune a fi admisă pentru considerentele prezentate, întrucât prevederile art. 299 alin. (2) din Codul penal sunt contrare art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Codul penal. Este prezentată situația de fapt din dosarul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate și se arată că legiuitorul nu a oferit o definiție legală noțiunii de „*favoruri de natură sexuală*” și, de asemenea, că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin deciziile pronunțate cu prilejul soluționării unor recursuri în interesul legii, respectiv Decizia nr. III din 23 mai 2005 și Decizia nr. 2 din 12 martie 2012, nu a clarificat înțelesul acestei noțiuni. Se susține că, pentru acest motiv, conținutul constitutiv al infracțiunii reglementate la art. 299 alin. (2) din Codul penal nu poate fi determinat în mod clar, precis și previzibil, aspect ce contravine principiului legalității incriminării. Se susține că, pentru aceste motive, în prezenta cauză s-a apelat la interpretarea legii penale prin analogie, aspect de altfel recunoscut de către instanța de fond prin hotărârile pronunțate. Se arată însă că normele penale sunt de strictă interpretare, neputând fi extinse sau restrânse prin acest procedeu juridic. Se susține că din cele anterior menționate decurge și regula juridică potrivit căreia doar normele penale mai favorabile pot fi interpretate extensiv. Se conchide că nu rezultă din legislația penală în vigoare care este limita dintre sfera noțiunilor de „*acte de natură sexuală*”, „*perversiuni de natură sexuală*” și „*favoruri de natură sexuală*”.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că infracțiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual are un subiect activ calificat, care are calitatea de funcționar public, aspect ce delimitează această infracțiune de cele invocate de autorul excepției. Se susține, de asemenea, că în cazul infracțiunii reglementate prin art. 299 alin. (2) din Codul penal legiuitorul a limitat favorul obținut la foloase de natură sexuală. Cu privire la sintagma criticată, se arată că legiuitorului nu îi revine obligația de a defini, în Partea generală a Codului penal, toate expresiile pe care le folosește în cuprinsul Părții speciale a aceluiași cod, întrucât multe dintre acestea au sensul comun, folosit în limbajul obișnuit. Se susține că prin noțiunea de „*favoruri*” se înțelege „*orice foloase*”, iar prin expresia „*de natură sexuală*” este avut în vedere orice act sau raport de natură sexuală, sens care poate fi dedus atât din cuprinsul capitolului VIII al Părții speciale a Codului penal, cât și din deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție invocate în prezenta cauză, care își găsesc aplicabilitatea câtă vreme legiuitorul nu a dispus în sens contrar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 644/A din 3 mai 2017 pronunțată în Dosarul nr. 5.841/4/2016, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 299 alin. (2) din Codul penal**, excepție ridicată de Andrei Bogdan Bunea într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat de autorul excepției împotriva unei sentințe penale prin care acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de folosire abuzivă a funcției în scop sexual, reglementată prin textul criticat.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că sintagma „*favoruri de natură sexuală*” din cuprinsul dispozițiilor art. 299 alin. (2) din Codul penal este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, motiv pentru care aceasta contravine prevederilor constituționale și convenționale invocate. Se susține că legiuitorul nu a prevăzut în cuprinsul legislației penale o definiție a noțiunii de „*favor sexual*” și că sensul acestei sintagme nu poate fi dedus nici din interpretarea Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. III din 23 mai 2005, prin care au fost definite sintagmele „*act sexual de orice natură*” și „*perversiune sexuală*”. Se arată că din interpretarea deciziei anterior menționate nu se poate deduce care este limita dintre actele de perversiune sexuală sau actele sexuale de orice natură și favorurile de natură sexuală, aspect care face imposibilă determinarea conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute la art. 299 alin. (2) din Codul penal. Se susține că, de altfel, soluția și considerentele Deciziei nr. III din 23 mai 2005 nu ar putea fi aplicate prin analogie în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, întrucât, conform Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 12 martie 2012, aplicarea legii penale prin analogie aduce atingere

securității juridice a cetățeanului și deschide calea spre o aplicare arbitrară a normelor dreptului penal. Se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015, paragraful 16, și nr. 390 din 2 iulie 2014, paragraful 31, prin care a fost subliniată necesitatea definirii termenilor și a noțiunilor care pot avea mai multe înțelesuri în cuprinsul actelor normative din care fac parte și, respectiv, faptul că o noțiune folosită într-un act normativ poate avea conținut și înțeles autonom diferit de la o lege la alta, cu condiția definirii lui în cuprinsul legii în al cărei cuprins este utilizată. Se conchide că, în lipsa unei definiții legale a sintagmei „*favoruri de natură sexuală*”, nu se poate determina cu exactitate în ce constă latura activă a infracțiunii reglementate la art. 299 alin. (2) din Codul penal, cu consecința neconstituționalității textului criticat. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la standardele de calitate a legii și la principiul legalității incriminării, respectiv la deciziile Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, nr. 553 din 16 iulie 2015 și nr. 51 din 16 februarie 2016.

7. Curtea de Apel București — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că, pe de o parte, nu există o obligație a legiuitorului de a oferi definiții pentru orice termen sau sintagmă utilizate în cuprinsul normelor de incriminare, atâta vreme cât înțelesul acestora poate fi stabilit de orice persoană cu o pregătire medie printr-o simplă lectură a Dicționarului explicativ al limbii române, iar, pe de altă parte, că interpretarea legii este o atribuție a instanțelor judecătorești și o preocupare a doctrinei. Se apreciază însă că, în prezenta cauză, nici nu se impune o astfel de interpretare, întrucât sintagma „*favoruri de natură sexuală*” este clară pentru toți destinatarii normei juridice criticate, sensul noțiunii de „*favor*” și al celei de „*natură sexuală*” fiind cel uzual. Referitor la invocarea de către autorul excepției a Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. III din 23 mai 2005, se susține că nu se pune problema unei analogii, ci a unei identități de interpretare a sintagmei „*natură sexuală*”, întrucât aceasta nu poate avea înțelesuri diferite atunci când este folosită în reglementarea unor infracțiuni diferite.

8. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textul criticat este formulat cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate să prevadă, într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele cauzelor lor, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat, la nevoie apelând la consultanță juridică în acest scop. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011, nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 16 din 15 ianuarie 2015, precum și la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 15 noiembrie 1996, 25 noiembrie 1996 și 4 mai 2000, pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, *Wingrove împotriva Franței*, paragraful 40, și *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, referitoare la principiul legalității și la calitatea legii. De asemenea, se arată că sintagma criticată se regăsește și în cuprinsul normei juridice prin care este reglementată infracțiunea de hărțuire sexuală, sensul dat acesteia de legiuitor fiind cel din dreptul comun, acesta fiind sensul care oferă substanță sintagmei pretins neconstituționale. Se susține totodată că doctrina a definit termenii „*a pretinde favoruri de natură sexuală*” și „*a obține favoruri de natură sexuală*”, apreciind că prin aceștia se înțelege acțiunea de a cere insistent unei persoane avantaje de natură sexuală și, respectiv, a ajunge să aibă favoruri de natură sexuală.

9. Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se susține că prevederile art. 299

alin. (2) din Codul penal sunt de o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate, care pot apela, dacă apreciază că este nevoie, la sfatul unui specialist, să prevadă, într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. În plus, se susține că sintagma „*favoruri de natură sexuală*”, în lipsa unei definiții din partea legiuitorului și chiar dacă are o semnificație mai amplă, poate fi dedusă pe calea interpretării, sensul acesteia fiind determinat prin raportare la înțelesul comun al cuvintelor care o compun.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 299 alin. (2) din Codul penal, cu denumirea marginală *Folosirea abuzivă a funcției în scop sexual*, care au următorul conținut: „*Pretinderea sau obținerea de favoruri de natură sexuală de către un funcționar public care se prevalează sau profită de o situație de autoritate ori de superioritate asupra victimei, ce decurge din funcția deținută, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică sau de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta.*”

13. Se susține că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii și ale art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității incriminării și a pedepsei, precum și prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, analizând sistematic dispozițiile legale criticate, în ansamblul Părții speciale a Codului penal, se constată că în cuprinsul acesteia sunt incriminate trei forme distincte de hărțuire: **hărțuirea**, reglementată la art. 208 din Codul penal, din cuprinsul cap. VI — „*Infracțiuni contra libertății persoanei*” al titlului I — „*Infracțiuni contra persoanei*” al Părții speciale a Codului penal; **hărțuirea sexuală**, prevăzută la art. 223 din Codul penal, din cuprinsul cap. VIII — „*Infracțiuni contra libertății și integrității sexuale*” al aceluiași titlu; **folosirea abuzivă a funcției în scop sexual**, reglementată la art. 299 din Codul penal, în cap. II — „*Infracțiuni de serviciu*” al titlului V — „*Infracțiuni de corupție și de serviciu*” al Părții speciale a Codului penal. Dintre acestea, **infracțiunea de hărțuire** are un caracter general, putând fi săvârșită, în varianta sa normativă de bază, potrivit art. 208 alin. (1) din Codul penal, prin fapte repetate de urmărire, fără drept sau fără un interes legitim, a unei persoane, sau de supraveghere a locuinței, a locului de muncă sau a altor locuri frecventate de către aceasta, fapte care îi cauzează acesteia o stare de temere, iar, în varianta sa atenuată, conform

art. 208 alin. (2) din Codul penal, prin realizarea de apeluri telefonice sau comunicări prin mijloace de transmitere la distanță, care, prin frecvență sau conținut, cauzează o temere persoanei în cauză. **Infrațiunea de hărțuire sexuală** are o singură variantă normativă, ce constă, potrivit art. 223 din Codul penal, în pretinderea, în mod repetat, de **favoruri de natură sexuală**, în cadrul unei relații de muncă sau al unei relații similare, dacă prin aceasta victima este intimidată sau pusă într-o situație umilitoare. În fine, **infrațiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual** poate fi comisă, conform art. 299 din Codul penal, de către un funcționar public care — în varianta normativă reglementată la alin. (1) al art. 299 din Codul penal, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini, a urgenta ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri — pretinde ori obține **favoruri de natură sexuală** de la o persoană interesată direct sau indirect de efectele aceluși act de serviciu, iar, în varianta atenuată, reglementată la art. 299 alin. (2) din Codul penal, pretinde sau obține **favoruri de natură sexuală**, prevalându-se sau profitând de o situație de autoritate ori de superioritate asupra victimei, ce decurge din funcția deținută.

15. Astfel, dacă infrațiunea de hărțuire nu presupune săvârșirea unor fapte cu conotație sexuală, infrațiunile de hărțuire sexuală și de folosire abuzivă a funcției în scop sexual pot fi comise doar prin astfel de fapte. Pentru acest motiv, legiuitorul a folosit, atât în cuprinsul reglementării de la art. 223 din Codul penal, cât și în cuprinsul art. 299 din Codul penal, sintagma „*favoruri de natură sexuală*”. O infrațiune similară a fost reglementată la art. 203¹ din Codul penal din 1969, având denumirea marginală „*Hărțuirea sexuală*”, aceasta constând în fapte de amenințare sau de constrângere, săvârșite de o persoană care abuzează de autoritatea sau de influența pe care i-o conferă funcția îndeplinită la locul de muncă, în scopul de a obține **satisfacții de natură sexuală**. Cu toate că era plasată în cadrul cap. III — „*Infrațiuni privitoare la viața sexuală*” din titlul II — „*Infrațiuni contra persoanei*” al Părții speciale a Codului penal din 1969, infrațiunea de hărțuire sexuală, astfel reglementată, a reprezentat infrațiunea corespunzătoare celei de folosire abuzivă a funcției în scop sexual, prevăzută la art. 299 din Codul penal, ambele infrațiuni având ca subiect activ o persoană ce exercită o funcție publică, funcție de care abuzează pentru a obține satisfacții, respectiv favoruri de natură sexuală.

16. În acest context, autorul excepției de neconstituționalitate critică lipsa unei definiții legale a sintagmei „*favoruri de natură sexuală*”, care, în opinia acestuia, face imposibilă determinarea conținutului constitutiv al infrațiunii reglementate la art. 299 din Codul penal.

17. Curtea reține că, într-adevăr, legislația penală în vigoare nu prevede o definiție legală a sintagmei criticate, la fel cum, în mod similar, nici Codul penal din 1969 nu definea expresia „*satisfacții de natură sexuală*”. De asemenea, sub imperiul Codului penal din 1969, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. III din 23 mai 2005, prin care au fost definite sintagmele „*act sexual de orice natură*” și „*perversiune sexuală*”, prin raportare la conținutul constitutiv al infrațiunilor de viol, de act sexual cu un minor și de perversiune sexuală, prevăzute la art. 197, art. 198 și, respectiv, art. 201 din Codul penal din 1969, decizie care nu poate fi aplicată, prin analogie, în prezenta cauză, dar nici nu vizează sfera noțiunii de „*favoruri de natură sexuală*”.

18. Lipsa unei definiții legale a sintagmei criticate denotă însă tocmai intenția legiuitorului de a conferi acestei sintagme

înțelesul ce rezultă din sensul comun, uzual al termenilor care o compun. Aceasta este și opinia unanimă a doctrinei, care atribuie expresiei analizate un sens foarte larg, asociind-o cu orice faptă specifică unui comportament cu conotații sexuale a subiectului activ și, de asemenea, cu orice modalitate aptă de a produce o satisfacție sexuală.

19. Curtea reține că acesta din urmă este sensul corect al sintagmei „*favoruri de natură sexuală*” din cuprinsul art. 299 alin. (2) din Codul penal, prin aceasta înțelegându-se orice avantaje cu conținut sexual acordate subiectului activ al infrațiunii, în condițiile prevăzute în ipoteza normei de incriminare. De altfel, conform Dicționarului explicativ al limbii române, cuvântul „*favor*” sau „*favoare*” semnifică un „*avantaj acordat cuiva, cu preferință față de alții*”.

20. Această atribuire a înțelesului uzual al termenilor sensului sintagmei „*favoruri de natură sexuală*” din cuprinsul normei juridice penale criticate nu este însă de natură a lipsi dispozițiile art. 299 alin. (2) din Codul penal de claritate, precizie și previzibilitate, exigențe impuse de standardul calității legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, ce rezultă din principiul statului de drept. Prin urmare, conținutul concret al acestei sintagme urmează a fi stabilit, în fiecare caz în parte, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale, în activitatea de aplicare a legii, acest aspect necontravenind însă principiului legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale astfel cum acesta este reglementat la art. 23 alin. (12) din Constituție.

21. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), se impune definirea, în mod clar, prin lege, a infrațiunilor și pedepselor aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a statuat că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotiniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde, într-o mare măsură, de conținutul textului despre care

este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu

substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

22. Toate aspectele anterior menționate au fost reținute și în jurisprudența Curții Constituționale, prin raportare la exigențele art. 23 alin. (12) din Constituție, constatându-se că acestea nu impun legiuitorului obligația definirii tuturor termenilor folosiți în cuprinsul normelor de drept penal substanțial și că lipsa unor asemenea definiții nu echivalează, *de plano*, cu încălcarea principiului constituțional al legalității incriminării și a pedepsei (a se vedea Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, paragrafele 30—31).

23. Nu în ultimul rând, Curtea reține că prevederile art. 299 alin. (2) din Codul penal constituie rezultatul unei anumite dinamici a nevoilor de protecție a relațiilor sociale prin intermediul normelor de drept penal, dar și că acestea reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politiciii sale penale, și au fost reglementate cu respectarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de norma constituțională anterior referită (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 82 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 13 mai 2016, paragraful 16).

24. Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție și ale art. 7 din Convenție.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei Bogdan Bunea în Dosarul nr. 5.841/4/2016 al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 299 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei privind ocuparea prin redistribuire a locurilor/posturilor rămase libere la concursul de rezidențiat

Văzând Referatul de aprobare nr. S.P. 8.598/2018 al Centrului de Resurse Umane în Sănătate Publică, având în vedere prevederile art. 18² din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind ocuparea prin redistribuire a locurilor/posturilor rămase libere la concursul de rezidențiat, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, precum și direcțiile de sănătate publică implicate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Sorina Pinte

București, 25 iulie 2018.
Nr. 936.

ANEXĂ

METODOLOGIE

privind ocuparea prin redistribuire a locurilor/posturilor rămase libere la concursul de rezidențiat

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Prin excepție de la prevederile art. 16 și 18 din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care la finele repartiției candidaților promovați la concursul de rezidențiat rămân locuri/posturi de rezident neocupate, Ministerul Sănătății poate organiza redistribuirea, la cerere, a candidaților care la concursul de rezidențiat din sesiunea precedentă au fost declarați respinși, deși au obținut punctajul minim de promovare stabilit de metodologia de concurs, aprobată prin ordin al ministrului sănătății și al ministrului educației naționale, dar s-au clasat în afara numărului de locuri/posturi publicat la concurs.

Art. 2. — (1) În vederea organizării redistribuirii prevăzute la art. 1 se desemnează o comisie tehnică formată din 8—12 membri dintre salariații Ministerului Sănătății și ai Direcției de Sănătate Publică a Municipiului București, al cărei președinte este de drept președintele Comisiei centrale de rezidențiat din sesiunea de concurs în urma căreia au rămas locurile/posturile neocupate.

(2) Comisia tehnică prevăzută la alin. (1) este desemnată prin ordin al ministrului sănătății.

(3) Comisia tehnică are următoarele atribuții:

- stabilirea listei locurilor/posturilor rămase neocupate;
- centralizarea cererilor de redistribuire;
- alcătuirea clasificării în vederea redistribuirii locurilor/posturilor rămase neocupate, ținându-se cont de punctajul obținut la concursul de rezidențiat promovat inițial;
- organizarea sesiunii de alegere a locurilor/posturilor rămase neocupate;
- întocmirea proiectului de ordin privind confirmarea ca rezidenți a candidaților care au ales loc/post.

CAPITOLUL II

Stabilirea listei locurilor/posturilor rămase neocupate. Depunerea cererilor

Art. 3. — În termen de 10 zile lucrătoare de la data încheierii sesiunii de alegere a locurilor/posturilor la sesiunea de rezidențiat pentru anul universitar în curs, comisia desemnată la art. 2 are obligația de a afișa pe site-ul oficial al concursului de rezidențiat situația locurilor/posturilor rămase neocupate.

Art. 4. — Candidații care la concursul de rezidențiat din sesiunea precedentă au fost declarați respinși, deși au obținut punctajul minim de promovare stabilit de metodologia de concurs, aprobată prin ordin al ministrului sănătății și al ministrului educației naționale, dar s-au clasat în afara numărului de locuri/posturi publicat la concurs, depun cereri la Ministerul Sănătății în termen de 15 zile de la expirarea termenului prevăzut la art. 3.

Art. 5. — Solicitățile celor interesați se depun direct la sediul Ministerului Sănătății sau se transmit prin poștă cu confirmare de primire, situație în care se ia în considerare data depunerii solicitării la serviciul poștal, și vor conține:

- cerere, în care se vor preciza: numele și prenumele, numele avut la data susținerii concursului de rezidențiat, după caz, domeniul pentru care au concurat, numărul de concurs, numărul de telefon și adresa de e-mail de contact, acordul pentru folosirea datelor cu caracter personal;
- copia unui act de identitate în termen de valabilitate;
- copii ale documentelor privind schimbarea numelui (certificat de căsătorie, certificat de divorț etc.).

Art. 6. — După expirarea termenului de depunere a cererilor prevăzut la art. 4 orice altă solicitare nu mai este luată în considerare, iar candidatul respectiv pierde dreptul de a participa la redistribuirea locurilor/posturilor rămase neocupate.

CAPITOLUL III

Centralizarea cererilor de redistribuire. Alcătuirea clasificării în vederea redistribuirii locurilor/posturilor rămase neocupate

Art. 7. — Comisia desemnată la art. 2 va centraliza cererile înregistrate în termen de 7 zile lucrătoare de la expirarea termenului de depunere.

Art. 8. — În cazul în care comisia constată că unele cereri sunt incomplete va notifica solicitantul în acest sens, la adresa de e-mail indicată, și va fi stabilit un termen de 3 zile lucrătoare pentru completare.

Art. 9. — În situația în care solicitantul nu își completează cererea cu documentele lipsă în termenul comunicat de comisie, acesta nu va figura în clasificarea candidaților cu drept de a alege unul din locurile/posturile rămase neocupate.

Art. 10. — După expirarea termenului de depunere a documentelor lipsă prevăzut la art. 8, comisia va alcătui clasificarea candidaților care au depus cereri. Clasificarea va respecta clasificarea stabilită la concursul de rezidențiat susținut inițial.

Art. 11. — Clasificarea candidaților care vor participa la redistribuirea locurilor/posturilor rămase neocupate se afișează pe site-ul oficial al concursului de rezidențiat în termen de 5 zile lucrătoare de la expirarea termenului prevăzut la art. 8. Cu aceeași ocazie se anunță data, ora și locația de desfășurare a redistribuirii locurilor/posturilor rămase neocupate.

Art. 12. — Candidații sau împuterniciții acestora care nu sunt prezenți la data, ora și locul fixate pentru alegerea postului ori a

locului în specialitate și a centrului de pregătire pierd drepturile conferite de concurs.

Art. 13. — Fiecare candidat sau împuternicit care alege loc/post prin redistribuire va primi din partea comisiei o adeverință prin care se confirmă specialitatea, locul/postul și centrul de pregătire alese.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 14. — (1) Candidații care dețin un titlu de specialist și aleg loc/post au obligația ca în termen de 15 zile de la data încheierii contractului individual de muncă pe durată determinată sau nedeterminată, după caz, să depună la Ministerul Sănătății angajamentul de plată pentru cea de-a doua specialitate.

(2) Plata taxei se face în lei, anual, în două tranșe semestriale egale, în termen de maximum 60 de zile calendaristice de la începutul semestrului. Neplata taxei în condițiile stipulate în angajamentul de plată atrage excluderea definitivă din programul de pregătire.

(3) Candidații prevăzuți la alin. (1) nu pot alege loc/post în specialitatea în care sunt deja confirmați prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 15. — Candidații care renunță la alegerea unui loc sau post sunt declarați respinși.

Art. 16. — Locurile și posturile rămase neocupate în urma finalizării alegerilor vor putea fi ocupate numai printr-un alt concurs de rezidențiat organizat în baza prevederilor art. 181 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 095842